

Latviešu valodā izdotas Lūsindas Railijas grāmatas:

Atsevišķi romāni

Orhideju nams, 2013, 2014, 2017

Lavandu dārzs, 2014

Meitene uz kraujas, 2014

Pusnakts roze, 2016

Olīvkoks, 2017, 2018

Itāļu meitene, 2019

Cikls “Septiņas māsas”

Septiņas māsas, 2016

Vētru māsa, 2016

Ēnu māsa, 2017

Pērļu māsa, 2018

Mēness māsa, 2019

Lūsinda Railija ir uzrakstījusi jaunu, aizraujošu ģimenes sāgu, kurā meistarīgi apvienotas attiecīgā laika un vietas vēstures un kultūras liecības, kas atdzīvojas ar romāna personāžu līdzdalību. Stāstījums ir bagātīgs un elegants, un tas noteikti iepriecinās ikvienu romantiskās literatūras cienītāju.

Library Journal

“Eņģeļu koks” ir lielisks un izklaidējošs romāns, ko sarakstījusi visu iemīlotā “Septiņu māsu” cikla grāmatu autore Lūsinda Railija. Īpaši piemērots Barbaras Teiloras Bredfordas grāmatu aizrautīgajiem lasītājiem.

Booklist

Romānā “Eņģeļu koks” Lūsinda Railija ievēd lasītāju starppaudžu nesaskaņu pašā epicentrā un iepazīstina ar interesantiem personāžiem, neaizmirstot arī par negaidītiem un pārsteidzošiem sižeta pavērsieniem. Skaisti uzrakstīta un nepārspējami apburoša ģimenes sāga, kas palīdzēs aizmirsties darbdienu vakaros...

Lancashire Evening Post

LUCINDA RILEY

The Angel Tree

LŪSINDA RAILIJA

Eņģeļu koks

No angļu valodas tulkojusi
Ligita Lanceniece

821.111-31
Ra 312

Lucinda Riley

THE ANGEL TREE

Copyright © Lucinda Edmonds 1995

Revised edition copyright © Lucinda Riley 2015

All rights reserved.

Cover design © UNO/Zero

Cover images: © Getty Images

© Yolande de Kort/Trevillion Images

© Jill Battaglia/Arcangel Images

© FinePic®, München – UNO/Zero

Lūsinda Railija

ENĢEĻU KOKS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Margita Krasnā*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-574.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ligita Lanceniece, 2019

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8009-8

Manai māsai Džordžijai

Ziemassvētku priekšvakars, 1985. gads

*Mārcmonthola,
Monmutšīra, Velsa*

1

Deivids Mārčmonts uzmeta skatienu savai līdzbraucējai, vadīdams auto pa šauro aleju. Snigšana bija pieņēmusies spēcāk, padarīdama ledaino ceļu vēl bīstamāku.

– Nu jau vairs nav tālu, Grēta, un, liekas, mēs būsīm paguvuši pēdējā brīdī. Domājams, ka rīt aleja būs kļuvusi neizbraucama. Vai kaut kas šķiet pazīstams? – viņš piesardzīgi apjautājās.

Grēta pagriezās pret viņu. Piecdesmit astoņos gados sievietes ziloņkaula krāsas āda vēl aizvien bija bez manāmām grumbām; viņas, pēc Devida domām, lelei līdzīgajā sejā galvenās bija lielās, zilās acis. Vecums nebija spējis mazināt krāsas košumu, kaut arī tās vairs nedzirkstīja dusmās vai priecīgā satraukumā. To spožums bija apdzisis jau sen, un tagad šīs acis bija kļuvušas tukšas un neizteiksmīgas – tieši tādas būtu viņas porcelāna dubultnieci.

– Es zinu, ka kādreiz esmu šeit dzīvojusi, tomēr nespēju to atcerēties. Man žēl, Deivid.

– Neraizējies, – viņš mierināja, apzinādamies, cik ļoti šī situācija sievieti satrauc. Viņš pats, ja vien spētu, noteikti izvītrotu no atmiņas šaušalīgo skatu ar ugunsgrēkā cietušo bērniņas māju – sīvā apdeguļu un dūmu smaka viņa apziņā jautās vēl šodien. – Nu jau drīz Mārčmonta būs atjaunota.

– Jā, Deivid, es zinu. To tu man teici, kad atnāci uz vakariņām. Es biju pagatavojusi jērgaļas sitiņi, un mēs izdzērām pudeli *Sancerre*, – viņa kā aizstāvēdamās klāstīja. – Tu sacīji, ka varēsim apmesties mājā.

– Tieši tā, – Deivids piekrita, izprazdams Grētas vajadzību nosaukt neseno notikumu detaļas, jo viss līdz negadījumam piedzīvotais viņas atmiņai bija neaizsniedzams. Viņš stūrēja pa apledojušo aleju, automašīnai pūloties pārvarēt nelielo slīpumu, un apsvēra, vai doma

atvest Grētu šurp uz Ziemassvētkiem bijusi prātīga. Atklāti runājot, viņš bija bijis pagalam izbrīnīts, kad pēc gadiem ilgās un parastiveltīgās pierunāšanas pamest Meifēras dzīvokli viņa beidzot bija piekritusi.

Deividam bija licies, ka pēc trīs gadu smagajām pūlēm atdot mājai kaut ko no bijušās godības ir pienācis īstais laiks atgriezties. Un nez kāpēc arī Grēta pēkšņi bija tādās pašās domās. Deivids zināja, ka vismaz fiziski mājā būs ērti un silti. Cits jautājums – kā viņi tur jutīsies emocionāli...

– Jau sācis satumst, – Grēta klusi ieminējās, – kaut arī pulkstenis ir tikai mazliet pāri trijiem.

– Jā, tomēr es ceru, ka būs vēl pietiekami gaišs, lai mēs redzētu Mārčmontas ārpusi.

– Vietu, kur reiz dzīvoju.

– Jā.

– Ar Ouenu, savu vīru, kurš bija tavs tēvocis.

– Jā.

Deivids zināja, ka Grēta bija iemācījusies aizmirstās pagātnes detaļas. It kā viņai būtu jākārto eksāmens. Deivids pats bija viņas skolotājs – ārsti ieteica izvairīties no traumējošu notikumu atstāsta un minēt vien vārdus, datumus un vietu nosaukumus, kas varētu kaut ko iekustināt Grētas zemapziņā, tādējādi palīdzot atgūt zaudēto atmiņu. Reizēm, viesojoties viņas mājās un runājoties, Deividam šķita, ka ierauga Grētas acīs kādu atskārsmes dzirksti, bet nebija skaidrs, vai tas ir tikko stāstītā dēļ vai arī viņa patiešām ir kaut ko atcerējusies. Pēc visiem šiem gadiem ārsti – tie savulaik bija pārliecināti, ka Grētas atmiņa pamazām atgriezīsies, jo pēc daudzajām pārbaudēm nekas neliecināja par pretējo, – sāka runāt par traumas izsaukto “selektīvo amnēziju”. Viņuprāt, Grēta vienkārši nevēlējās atcerēties.

Deivids pavisam lēnām pieveica bīstamo ceļa likumu; pēc dažām sekundēm kļuva redzami vārti uz Mārčmontu. Lai gan viņš skaitījās likumīgais nama īpašnieks un bija iztērējis prāvu summu tā atjaunošanai, viņš bija tikai pārvaldnieks. Tagad, kad remontdarbi bija gandrīz pabeigti, Mārčmontholā, pametot Geitlodžu, apmetīsies

Ava, Grētas mazmeita, ar savu vīru Saimonu. Un pēc Deivida nāves nams likumīgi pāries Avas īpašumā. Īstajā laikā, jo pāris gaidīja savu pirmo mazuli, kam drīz bija jāierodas pasaulē. Iespējams, Deivids nodomāja, šie daži pagājušie tik grūtie gadi dzimtas vēsturē beidzot varēs grīmt aizmirstībā, dodot vietu jaunai, cerīgai dzīvei.

Stāvokli sarežģīja notikumi pēc Grētas atmiņas zuduma... notikumi, no kuriem Deivids bija viņu sargājis, jo raizējās, kādu iespaidu tie varētu atstāt. Galu galā – ja viņa nespēj atcerēties visa sākumu, kā gan spēs saprast beigas?

Kopumā situācija bija tāda, ka sarunās ar Grētu viņam, Avai un Saimonam nācās žonglēt uz šauras virves – viņi vēlējās palīdzēt Grētai atgūt atmiņu, bet visu laiku bija jāuzmanās, lai nepateiktu ko lieku.

– Vai vari to saskatīt, Grēta? – Deivids noprasīja, iebraucis pa vārtiem.

Cieši pie zemes turoties, Elizabetes laika nams graciozi slējās pret viņoto pakalnu siluetu; aiz tiem pacēlās varenās Melno kalnu smailes. Zemāk pa plašu ieleju likumoja Askas upe, tās abos krastos atradās mirdzoša sniega klāti lauki. Vecās samtaini sarkano ķieģeļu sienas priekšpusē veidoja trīs frontonus; pēdējie ziemas saules stari meta sārtu atspulgu sīkrūšu logu stiklos.

Lai arī koka spāres – ilgajos gados izkaltušas sausas jo sausas – bija sātīgi barojušas izsalkušās uguns liesmas un jumts bija nopostīts, nama karkass bija palicis neskarts. Ugunsdzēsēji tika teikuši, ka tas noticis laimīgas sagadīšanās dēļ, jo kādu stundu pēc pirmo koka detaļu uzliesmošanas bija sākusies pamatīga lietusgāze. Daba bija paglābusi Mārčmontholu no pilnīgas iznīcības, un vēlāk vismaz bija ko atjaunot.

– Ak, Deivid, dzīvē māja ir daudz skaistāka nekā fotogrāfijās, ko man rādīji, – Grēta izdvesa. – Un biežajā sniega segā te viss izskatās kā Ziemassvētku kartītē.

Novietojis mašīnu pēc iespējas tuvāk nama ārdurvīm, Deivids nopriecājās par jau iedegto lampu silto atblāzmu; pa logu varēja redzēt mirgojošās spuldzītes svētku eglē. Šī aina tik ļoti kontrastēja ar viņa bērnības dienu mājas tumšo un drūmo tēlu, kas pēc nelaiemes

bija dziļi iespiedies atmiņā, ka šo pārvērtību dēļ viņu pēkšņi pārņēma neliela eiforija. Varbūt uguns bija iznīcinājusi pagātņi – gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē. Kaut mātei būtu bijusi iespēja piedzīvot šo brīnišķo atdzimšanu!

– Izskatās patiešām jauki, vai ne? Labi, – Deivids turpināja, atvērdams automašīnas durvis un tādējādi izraisīdams sniega nobīrumu no jumta, – tagad steigsimies iekšā. Pēc mantām un dāvanām atnākšu vēlāk.

Deivids apgāja mašīnai apkārt, lai atvērtu pasažieru puses durvis; Grēta piesardzīgi izkāpa, viņas korpēs ieautās kājas ieprima sniegā līdz potītēm. Sieviete palūkojās uz māju, tad uz savām sniega apņemtajām kājām, un viņai prātā uzvirvoja pēkšņas atmiņas.

Esmu šeit jau bijusi...

Apjukumā, ka beidzot šāds brīdis ir pienācis, viņa nekustīgi stāvēja, izmisīgi cenšoties paturēt šīs atmiņu druskas. Bet tās jau bija pagaisušas.

– Nāc, Grēta! Tā stāvot, tu vēl saaukstēsies, – vedināja Deivids, piedāvādams savu elkonī. Un viņi kopā pieveica tos dažus jardus, kas viņus šķīra no Mārčmontholas ieejas.

Pēc apsveicināšanās ar Mēriju, saimniecības vadītāju, kas Mārčmontā bija nostrādājusi četrdesmit gadus, Deivids pavādīja Grētu uz viņas istabu un atstāja tur atpūsties. Viņš nosprieda, ka mokrā izšķiršanās pirmoreiz pēc vairākiem gadiem pamest savas mājas, turklāt vēl garais brauciens no Londonas viņu būs pamatīgi nogurdinājuši.

Meklēdams Mēriju, viņš devās uz virtuvi. Saimniecības vadītāja pie jaunā, centrā izvietotā galda rullēja mīklu pildītājiem plācenīšiem. Deivids pārlaida skatienu visapkārt, apbrīnodams spožās granīta darba virsmas un garos, iebūvētos plauktus, kas stiepās gar sienām. Kad tika plānota Mārčmontas atjaunošana, vienīgās telpas, kur Deivids pieļāva moderno dizainu, bija virtuve un vannasistabas. Visās pārējās tika saglabāts oriģinālais interjers – tas bija prasījis milzu darbu, Deivids bija veicis nedēļām ilgu izpēti un pavādījis garas dienas bibliotēkas arhīvā, urbjoties senās fotogrāfijās, kā arī pūlējies atsvaidzināt paša bērnības atmiņas. Tika noligti

neskaitāmi vietējie meistari, kuriem bija jāgādā, lai viss, sākot ar akmens plāksņu grīdām un beidzot ar mēbelēm, atbilstu senajai Mārčmontai.

– Ā, Deivida kungs! – Mērijas sejā parādījās smaids. – Pirms desmit minūtēm zvanīja Džeks, teica, ka sniega dēļ Toras vilciens atcelts. Viņi te varētu būt aptuveni pēc stundas. Džeks paņēma lendroveru, tā ka viņi mierīgi varēs tikt šurp.

– Tas ir jauki, ka Džeks piedāvāja viņu atvest. Es zinu, cik viņam grūti izbrīvēt laiku. Nu, kā tev patīk jaunie apstākļi, Mērij?

– Te ir lieliski, nūdien. Viss tik jauns un svaigs! – viņa atteica ar savu nelielo velsiešu akcentu. – Nespēju noticēt, ka šī ir tā pati māja. Tagad te ir tik silts, ka man gandrīz nevajag kurināt kamīnus.

– Un vai dzīvoklis ir ērts? – Pirms dažiem gadiem bija nomiris Mērijas vīrs Hjū, un viņa savā katedžā bija sajutusies pagalam vienuļa, tāpēc Deivids pie reizes bija arhitektam pasūtījis ieplānot arī dažas Mērijai domātas istabas plašajos bēniņos. Pēc senāk notikušā viņš jutās laimīgs, ka Saimona prombūtnē Avai kāds būs līdzās.

– O jā, paldies. Un no turienes paveras brīnišķīgs skats uz ieleju. Kā klājas Grētai? Godīgi sakot, es biju pārsteigta, kad paziņojāt, ka uz Ziemassvētkiem viņa brauc šurp. Nūdien necerēju, ka to piedzīvošu. Ko viņa teica?

– Neko daudz, – bilda Deivids, īsti neattapdams, vai Mēriju interesē Grētas domas par veiktajiem atjaunošanas darbiem vai arī par savu atgriešanos šeit. – Patlaban viņa atpūšas.

– Es viņai sagatavoju kādreizējo guļamistabu, varbūt tā spēs atmodināt atmiņas. Lai gan tagad telpa izskatās pavisam citādi, pat es to nevarēju pazīt. Vai tiešām domājat, ka viņa nezina, kas esmu? Mēs abas Mārčmontā esam daudz ko piedzīvojušas.

– Lūdzu, lai tas tevi nemulsina, Mērij. Tā diemžēl jūtamies mēs visi.

– Nu, varbūt tā arī ir labāk, ka Grēta neatceras, kas te bija, – viņa skumji novilka.

– Jā, – nopūzdamies piekrita Deivids. – Šā vai tā – šie būs ļoti neparasti Ziemassvētki.

– Tā gan. Es dažreiz mēģinu mājā sameklēt jūsu māti, bet tad atpooos, ka viņas taču vairs nav. – Mērija norija asaras. – Jums, protams, ir vēl grūtāk, Deivida kungs.

– Jā, tas prasīs zināmu laiku, līdz mēs visi pieradīsim. Bet mums vismaz būs Ava ar Saimonu un viņu gaidāmo mazuli, tas palīdzēs. – Deivids mierinoši apķēra Mērijas plecus. – Vai tagad varu dabūt kādu no gardajiem plācenīšiem?

Ava un Saimons ieradās pēc divdesmit minūtēm un pievienojās Deividam viesistabā, kur oda pēc svaigas krāsas un akmens kamīnā degošās malkas dūmiem.

– Ava, tu nu gan izskaties brīnumjauki! Vai plīsti no labas veselības. – Deivids pasmaidīja, viņu apskaujot, un sarokojās ar Saimonu.

– Pagājušajā mēnesī, šķiet, esmu uzpūtusies kā balons. Vienalga, zēns vai meitene, bet man acīmredzot būs regbists, – Ava atteica, mīloši palūkodamās Saimonā.

– Vai lai palūdzu Mērijai pagatavot mums tēju? – Deivids pavaicāja.

– Es aiziešu, – Saimons piedāvāja. – Ava, mīļumiņ, pasēdi ar savu tēvoci. Un pacel augšup kājas! Nakts vidū viņu aizsauca pie satraukušās gov, kas nespēja atnesties, – viņš piebilda un, izmīsumā paraustījis plecus, pameta istabu.

– Es ceru, ka arī pie manis kāds atnāks, kad man dzims bērns un es būšu satraukusies, – Ava pavīpsnāja, apsēdusies vienā no restaurētajiem krēsliem. – Saimons pastāvīgi skubina mani piebremzēt, bet esmu taču vetārste. Un nevaru atstāt savus pacientus likteņa varā. Es domāju, ka arī mana vecmāte nepametis mani vienu, vai ne?

– Nē, Ava. Bet jūsu bērniņam jānāk pasaulē jau pēc sešām nedēļām, tāpēc Saimons ir norūpējies, ka tu strādā par daudz.

– Ceru, ka pēc svētkiem, kad ieradīsies mans aizvietotājs, kļūs vieglāk. Taču šajos laikapstākļos es nevaru būt droša, ka mani neizsauks palīdzēt no hipotermijas cietušām aitām. Lopkopji gan ir centušies atdzīt aitas mājās no kalniem pirms aukstuma iestāšanās, bet kādai jau allaž gadās noklist. Un kā klājas tev, tēvoci Deivid? – Ava vienmēr bija dēvējusi viņu par tēvoci, lai arī faktiski viņa Deividam skaitījās māsīcas bērns.

– Ļoti labi, paldies. Oktobrī ierakstīju Ziemassvētku šovu, bet pēc tam... Nu, vispār jau, – Deivids pēkšņā apmulsumā piesarka, – es rakstu autobiogrāfiju.

– Ak tā? Tai jābūt interesantai lasāmvielai.

– Mana dzīve bijusi visai raiba, un tas rada problēmas. Ir lietas, par kurām nemaz nevaru stāstīt.

– Nē... – Avas seja kļuva nopietna. – Godīgi runājot – un tu zini, ka es tā daru vienmēr, – esmu pārsteigta, ka piekriti rakstīt. Es domāju, tu savu privāto dzīvi cītīgi glabā aiz atslēgas.

– Jā. Diemžēl dažs labs kaktu žurnālists bija nolēmis rakstīt manis nesankcionētu versiju, un tad nu es nolēmu, ka aizsteigšos viņam priekšā. Atklājot patiesību, cik tas šajos apstākļos iespējams.

– Skaidrs, tagad saprotu, kāpēc to dari. Mīlo pasaulīt, – Ava nopūtās, – kad māte ir kinozvaigzne, bet mātes brālēns – slavens komiķis, doma par nokļūšanu popularitātes zenītā man liekas atbaidoša. Tu taču nepieņemsi to, kas atgadījās ar mani, tēvoci Deivid? Citādi es nomiršu no kauna. Īpaši pēc tā atgadījuma, kad kopā ar Česku tiku izvazāta pa *Daily Mail* pirmo lapu.

– Saprotams, ne. Daru, ko varu, lai neiesaistītu ģimeni. Nelaime tāda, ka, izņemot to, man nav daudz par ko stāstīt. Man nav bijis ne problēmu ar narkotikām vai alkoholu, ne nervu sabrukuma, es neesmu pametis daudz sieviešu. Tāpēc rezultāts varētu būt visai garlaicojošs. – Deivids nopūtās un ironiski pasmaidīja. – Ja reiz pieminēju sievietes... drīz jābūt klāt Torai.

– Es priecājos, ka viņa atbrauks, tēvoci Deivid. Man viņa ļoti patik. Un, jo vairāk mūsu šajos Ziemassvētkos būs, jo labāk.

– Nu, tavu vecomāti mums vismaz izdevās piedabūt ierasties.

– Kur viņa ir?

– Augšstāvā – guļ.

– Un kā viņa jūtas?

– Tāpat. Bet es priecājos, ka viņai pietika drosmes atbraukt šurp. – Aiz loga pazibēja automašīnas lukturu gaismas. – Tā laikam būs Toras. Iešu palīdzēšu ienest viņas mantas.

Kad Deivids bija atstājis istabu, Ava sāka prātot par viņa ilgstošajām un uzticīgajām attiecībām ar Grētu. Abi bija pazīstami jau